

ಶ್ರೀಮಂತ ಮಹಲಿನಿಂದ ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರರ ಈ ಬಡ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಿಳಿದ ಅವರಿಗೆ ಯಾವುದೂ ಕಠಿಣವೆನಿಸಲಿಲ್ಲ. ಭಾಟಿಯಾ ಅಡುಗೆ ಮಾಡುವುದರಲ್ಲಿ ಬಲು ಪ್ರವೀಣರಿದ್ದರು. ಉತ್ತರ ಭಾರತ, ದಕ್ಷಿಣ ಭಾರತ, ಚೈನೀಸ್ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಮಾಡಬಲ್ಲರು. ಅವರ ಸಿಹಿ ಮಾತುಗಳು, ಸವಿ ಅಡುಗೆ ನೀತಾರನ್ನು ಮುದಗೊಳಿಸಿತ್ತು.

ಅವರ ಸಂಸಾರ ಆನಂದದಿಂದ ಆರಂಭ ವಾಯಿತು. ವಿವಾಹವಾದ ಮೂರನೇ ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕನೇ ದಿನವೆ ಭಾವೇಶ್ ತಮ್ಮ ತಳ್ಳುಗಾಡಿಯ ಸ್ವಾಲ್ ಹಾಕಲು ಹೊರಟರು. ನೀತಾ ಅಡುಗೆ ಮನೆಯ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಹೊತ್ತರು. ಅದರಿಂದಾಗಿ ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಈಗ ಮೋಂಬತ್ತಿ ತಯಾರಿಕೆಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಸಮಯ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಸಂಜೆ ನೀತಾ, ಭಾವೇಶ್ ಮತ್ತು ಇರ್ಫಾನ್ ಭಾಯಿಯ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ವಾಲ್ ಬಳಿ ಬಂದು ನಿಲ್ಲುವರು. ಬೀದಿ ಬದಿಯ ಸಣ್ಣ ವ್ಯಾಪಾರಿಯಾಗಿ ನಿಲ್ಲಲು ಶ್ರೀಮಂತರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆದ ಈಕೆಗೆ ಕೋಚವೂ ನಾಚಿಕೆ ಅಥವಾ ಸಂಕೋಚವಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಡತನ ಅಪರಾಧವಲ್ಲ. ಕಾಯಕದಲ್ಲಿ ದಿಟವಾಗಿ ಕೈಲಾಸವನ್ನು ಕಾಣತೊಡಗಿದ ದಂಪತಿಗಳಿಗೆ ಕೆಲಸವೂ ಮಧುಚಂದ್ರವಾಗಿತ್ತು.

ಮೊದಲಿಗೆ ಆಕೆ ಅವರ ಸಹಾಯಕಿಯಾಗಿ ಆಗಮಿಸಿದ್ದಳು. ಈಗ ಮದುವೆಯಾದ ಮೇಲೆ ನೀತಾ ಸ್ವಾಲ್ ಗೆ ಬಂದಾಗ, ಭಾವೇಶ್ ಗೆ ತಮ್ಮ ಬಾಸ್ ಬಂದು ನಿಂತಂತೆ ಭಾಸವಾಗಿತ್ತು. ಭಾವೇಶ್ ಓರ್ವ ಆಜ್ಞಾಕಾರಿ ಕರ್ಮಚಾರಿಯಂತೆ, ಅವರ ಮಾತು-ಸಲಹೆ ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ವಿಧೇಯವಾಗಿ ಹೂಗುಟ್ಟಿದ್ದರು. ಕೈಗಾಡಿಯನ್ನು ಆ ಏರು ತಗ್ಗಿನ ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ತಳ್ಳಿ ತರುವ ಶ್ರಮವನ್ನು ನೀತಾ ನೋಡಿದರು. ಆ ಮೊದಲ ದಿನವೇ ನೀತಾ 'ನೋಡಿ, ಇರ್ಫಾನ್ ಭಾಯಿಗೆ ಅಗತ್ಯವಿದೆ ಎಂದರೆ, ಆತನಿಗೆ ನಾವು ಬೇರೆ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸೋಣ. ಆದರೆ ಪ್ರತಿ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಮತ್ತು ರಾತ್ರಿ ಈ ಕೈಗಾಡಿಯನ್ನು ತಳ್ಳಿ ತರುವಲ್ಲಿ, ಮತ್ತೆ ಮನೆಗೆ ತಳ್ಳಿ ತಲುಪಿಸುವಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಕಷ್ಟವಿದೆ ನೋಡಿ. ಇರ್ಫಾನ್ ಭಾಯಿಯ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮಹಿಳೆಯರಿದ್ದಾರಲ್ಲ, ಅವರಿಗೆ ಮೋಂಬತ್ತಿಯ ಪ್ಯಾಕಿಂಗ್ ಮುಂತಾದ ಕೆಲಸ ಕೊಡೋಣ. ಈ ರೀತಿ ಅವರ ಆದಾಯವೂ ಹೆಚ್ಚುತ್ತದೆ. ಈ ಕೈಗಾಡಿಗೆ ಬದಲು, ಮಾರುಕಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲ ಸ್ನೇಹಿತರಿದ್ದಾರೆ, ಅವರಲ್ಲಿ ಯಾರಾದರೂ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಕೈಗಾಡಿಯ ಅಳತೆಯ ಮಡಿಚಿ ಇಡಬಲ್ಲ ಮೇಜನ್ನು ಇರಿಸಲು ಸ್ಥಳ ಬೇಡೋಣ' ಎಂದರು.

ನೀತಾರ ಈ ಮಾತು ಕೇಳಿ ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಅಚ್ಚರಿ. ಇದೇ ವಿಷಯ ತನಗೆ ಏಕೆ ಇಷ್ಟು ದಿನಗಳವರೆಗೂ ಹೊಳೆಯಲಿಲ್ಲ! ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ನೀತಾ ಅವರಲ್ಲಿ ಓರ್ವ ಉದ್ಯಮಶೀಲ ಮಹಿಳೆಯ ದರ್ಶನವಾಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿದಾದರೂ, ಇನ್ನೂರು ಮುನ್ನೂರು ರೂಪಾಯಿಗೆ ಹಳೆಯ ಮೇಜನ್ನು ಹುಡುಕಿಕೊಳ್ಳಬಹುದಿತ್ತು. ದಿನದಿನದ ಈ 50

ಮೋಂಬತ್ತಿ ಮಾರಾಟದ ನೆಪದಲ್ಲಿ ಜೊತೆಯಾದ ನೀತಾ-ಭಾವೇಶ್

ರೂಪಾಯಿಯ ಖರ್ಚನ್ನು ಉಳಿಸಬಹುದಿತ್ತು. ತಕ್ಷಣ ನೀತಾ ಅವರ ಸಲಹೆಯನ್ನು ಕಾರ್ಯಗತವಾಗಿಸಲು ತೊಡಗಿದರು. ಒಂದು ಮೇಜು ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅಲ್ಲೇ ಓರ್ವ ಮಿತ್ರನ ಅಂಗಡಿಯಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಇಡಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಪ್ರತಿ ಸಂಜೆ ಹೋಗಿ ಆ ಮಿತ್ರನ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ತಮ್ಮ ಫೋಲ್ಡಿಂಗ್ ಮೇಜನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳುವರು. ಮನೆಯಲ್ಲಿ ತಯಾರಿಸಿದ ಕ್ಯಾಂಡಲ್ ಗಳನ್ನು ದೊಡ್ಡ ಚೀಲಗಳಲ್ಲಿ ತುಂಬಿಕೊಂಡು ಇಬ್ಬರೂ ಸ್ವತಃ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ಆ ಒಂದು ಕಿಲೋಮೀಟರ್ ದೂರವನ್ನು ನಡೆದುಕೊಂಡೇ ಕ್ರಮಿಸುವರು.

ಇಷ್ಟು ಭಾರವಾದ ಚೀಲಗಳನ್ನು ದಿನವೂ ಹೊತ್ತು ತರುವ ಶ್ರಮದ ಬಗ್ಗೆಯೂ ನೀತಾ ಯೋಚಿಸಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಒಂದು ದ್ವಿಚಕ್ರವಾಹನ ಇದ್ದರೆ ಒಳ್ಳೆದು ಅನಿಸಿತು. ಆದರೆ ನೀತಾಗೆ ದ್ವಿಚಕ್ರ ವಾಹನವನ್ನಾಗಲೀ, ಸೈಕಲ್ ಆಗಲೀ ಓಡಿಸಲು ಬಾರದು. ಮೊದಲಿಗೆ ಬಾಡಿಗೆ ಸೈಕಲ್ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಸೈಕಲ್ ಸವಾರಿ ಕಲಿತರು. ಹಿಂದಿನಿಂದ ಸೈಕಲ್ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಆಸರೆಯಾಗಿ ಓಡುವರು. ಮುಂದೆ ಆಕೆ ಪೆಡಲ್ ತುಳಿದು ಸಮತೋಲನ ಸಾಧಿಸುವರು. ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಸೈಕಲ್ ಸವಾರಿ ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೂ ಮಿಷಿಯ ವಿಷಯವಾಗಿತ್ತು. ಈಗ ನೀತಾ ಸೈಕಲ್ ಕಲಿಯುವಾಗ, ಭಾವೇಶ್ ಅವರಿಗೆ ಬಹಳ ಸಂತಸವಾಗಿತ್ತು. ನಿಧಾನವಾಗಿ ನೀತಾ ಸೈಕಲ್ ಓಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಪುಣರಾದರು.

ಆದರೆ ಮಹಾಬಲೇಶ್ವರರಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಗಳ ಏರಿಳಿತ ವಿಪರೀತ. ಹಾಗಾಗಿ ಹಿಂದೊಬ್ಬರನ್ನು ಕೂಡಿಸಿಕೊಂಡು ಸೈಕಲ್ ತುಳಿಯುವುದು, ಅಥವಾ ಭಾರದ ಸಾಮಾನು ಹೊತ್ತು

ಸೈಕಲ್ ತುಳಿಯುವುದು ಸಾಧ್ಯವಿರಲಿಲ್ಲ. ಇದಕ್ಕೆ ದ್ವಿಚಕ್ರವಾಹನವೇ ಬೇಕಿತ್ತು. ಸಾಕಷ್ಟು ಹುಡುಕಾಡಿದ ಮೇಲೆ ಭಾವೇಶ್ ಅವರ ಸ್ನೇಹಿತರ ಬಳಿ ಒಂದು ಹಳೆಯ ಸ್ಕೂಟಿ ದೊರೆಯಿತು. ಕೇವಲ 4000 ರೂಪಾಯಿಗೆ ಅದು ಸಿಗಲಿತ್ತು. ತಮ್ಮಲ್ಲಿದ್ದ 2000 ರೂಪಾಯಿ ಕೊಟ್ಟು, ಉಳಿದ 2000 ರೂಪಾಯಿಗಳನ್ನು ಪ್ರವಾಸಿ ಸೀಸನ್ ಮುಗಿದೊಡನೆ ಕೊಡುವುದಾಗಿ ಹೇಳಿದರು. ಸ್ಕೂಟಿ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ತಡ, ದಿನದ ಕೆಲಸಗಳು ಬಹಳ ಸಲಿಸಾದವು. ಸ್ಕೂಟಿ ಗೇರ್ ಇಲ್ಲದ ವಾಹನವಾದ ಕಾರಣ, ನೀತಾ ಬಹಳ ಸುಲಭವಾಗಿ ಸ್ಕೂಟಿ ಓಡಿಸುವುದನ್ನು ಕಲಿತರು. ಗಾಡಿಯ ಹಿಂಬದಿಯಲ್ಲಿ ಭಾವೇಶ್ ಮೋಂಬತ್ತಿಯ ಭಾರೀ ಚೀಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕುಳಿತುಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಮುಂದೆ ಕುಳಿತ ನೀತಾ ಗಾಡಿ ಓಡಿಸಿಕೊಂಡು ಆರಾಮಾಗಿ ಸ್ವಾಲ್ ಹಾಕಲು ಮಾರುಕಟ್ಟೆಗೆ ಬರುವರು.

ಮನೆಯಿಂದ ಹೊತ್ತು ತಂದ ಮೋಂಬತ್ತಿಗಳು ಖರ್ಚಾದವು ಎಂದರೆ, ನೀತಾ ತಕ್ಷಣ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ 1520 ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಮತ್ತಷ್ಟನ್ನು ತಂದುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಹೊಸ ದಿನಚರಿಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಸುಸೂತ್ರವಿರಲಿಲ್ಲ. ಕಾರಣ ಸ್ಕೂಟಿ ಹಳೆಯದಿತ್ತು. ರಿಪೇರಿಯ ತೊಂದರೆಗಳಿದ್ದವು. ಆದರೆ ಬಿಸಿನೆಸ್ ಚಿಗುರಿದಂತೆ, ನೀತಾ ಬಜಾಜ್ ಕಂಪನಿಯ ಒಂದು ಫೋರ್ ಸ್ಟ್ರೋಕ್ ಎಂಜಿನ್ ಎಮ್80 ಕೊಳ್ಳಲು ಬಯಸಿದರು. ಅದರ ಮೈಲೇಜ್ ಹೆಚ್ಚಿತ್ತು ಹಾಗೂ ಗಾಡಿ ಹೆಚ್ಚು ಶಕ್ತಿಯುತವಾಗಿತ್ತು. ಉದ್ಯಮದ ಓಡಾಟವನ್ನೂ ನೀತಾ ಬಹಳ ಸೊಗಸಾಗಿ ಸಂಭಾಳಿಸಿದರು. ಭಾವೇಶ್ ಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ನೀತಾ ತನ್ನ ಆರಾಮ, ಐಷಾರಾಮದ ಬದುಕನ್ನು ತೊರೆದು ಬಂದಿದ್ದರು. ನೀತಾರ ಮದಲಿಗೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲೆ ಮಿಷಿಯನ್ನು